

ການອອກກົດໝາຍກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ

ທຸກໆປະເທດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນໃຕ້ໄດ້ມີນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມແຕ່ລະດັບຂັ້ນຂອງການປົກປ້ອງ ແລະ ປະເພດຂອງກົດໝາຍທີ່ມີຢູ່ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງເຫັນໄດ້ໃນຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຂໍ້ບັງຄັບການກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນແຕ່ລະປະເທດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນລຸ່ມ. ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງບັນດາຄວາມແຕກຕ່າງເຫຼົ່ານີ້, ມັນເປັນໜ້າຊົມເຊີຍ ທີ່ແຕ່ລະປະເທດໄດ້ສຸມໃສ່ການປະເມີນ ຜົນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງແຕ່ລະປະເທດໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນໃຕ້ ມີຄວາມຄ້າຍຄຽງກັນ ແລະ ແຕກຕ່າງກັນດັ່ງທີ່ຈະໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນໃນພາກຕໍ່ໄປນີ້:

ກຳປູເຈັງ

ກົດໝາຍກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຂອງ ກຳປູເຈັງ (1996) ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປົກປ້ອງ ແລະ ການສົ່ງເສີມຄຸນນະພາບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສຸກຂະພາບທາງສັງຄົມ. ການພັດທະນາ, ການອະນຸລັກ, ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຂອງ ພຣະຣາຊອານາຈັກ ຢ່າງສົມເຫດ ສົມຜົນ ແລະ ຍືນຍົງ ແມ່ນພື້ນຖານຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ບັນດາຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການດ້ານນະໂຍບາຍສຳລັບການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນອະນຸດຳລັດກ່ຽວກັບ ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ອອກບັງຄັບໃຊ້ໃນປີ 1999. ເອກະລັກສອງຢ່າງທີ່ບົ່ງບອກເຖິງລັກສະນະຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງກຳປູເຈັງມີຄື:

1. ນອກຈາກ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຂອງໂຄງການທີ່ສະເໜີໃໝ່ແລ້ວ, ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຍັງມີຄວາມຈຳ

ເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດສຳຫຼັບບັນດາກິດ ຈະກຳທີ່ມີຢູ່ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ທຳການປະເມີນຜົນກະທົບມາກ່ອນ ເຊັ່ນກັນ.

2. ການກັ່ນກອງສຳຫຼັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໄດ້ມີເຈດຕະນາອີງໃສ່ ປະເພດ ແລະຂະໜາດ ຂອງໂຄງການ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງການກັ່ນກອງ ທີ່ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ໂຄງການໃດມີຄວາມຈຳເປັນເຮັດແຕ່ ການປະເມີນຜົນສິ່ງແວດລ້ອມຂັ້ນຕົ້ນ ຫຼື ເຮັດການປະເມີນຜົນແບບເຕັມສ່ວນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນບົດແນບທ້າຍຂອງອະນຸດຳລັດ ປີ 1999. ໃນນັ້ນ ໄດ້ວາງຂອບເຂດ (ເຊັ່ນ: ການປະເມີນຜົນລະອຽດຈະມີຄວາມຈຳເປັນສະເພາະແຕ່ບັນດາ ໂຄງການ ທີ່ມີຂະໜາດເກີນກວ່າກຳນົດເທົ່ານັ້ນ) ສຳຫຼັບໂຄງການ ແລະກິດຈະກຳຫຼາຍປະເພດ ອັນລວມທັງໂຮງຈັກໂຮງງານອຸດສະຫະກຳ, ບໍ່ແຮ່, ການກະສິກຳ, ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ໂຄງການພັດທະນາໂຄງລ່າງ.

ກົດໝາຍກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມຂອງກຳປູເຈັງ ສາມາດປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໄດ້ດ້ວຍການເພີ່ມເຕີມຂໍ້ແນະນຳສະເພາະດ້ານ ແລະ ຫຼັກການລວມສຳຫຼັບການກະກຽມ ແລະ ການທົບທວນຄືນ ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ສິ່ງທ້າທາຍ ທີ່ປະເທດກຳປູເຈັງກຳລັງປະເຊີນກ່ຽວກັບການ ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນການຮ່ວມມືລະຫວ່າງອົງການຂອງ ລັດຖະບານທີ່ມີກິດຈະກຳທີ່ສ້າງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ. ສ່ວນຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງອື່ນທີ່ອາດຈະເປັນອຸປະສັກແກ່ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໃນກຳປູເຈັງມີດັ່ງນີ້:

- ບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເມືອງ ຫຼື ຂາດຈິດສຳນຶກຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນຂອງການ ປະ

- ເມີນຜົນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນບາງ ປະເທດ ຂອງກິດຈະກຳ ແລະໂຄງການ ພັດທະນາ.
- ຂາດຕາໜ່າງວຽກງານທາງດ້ານກົດໝາຍ ທີ່ເໝາະສົມ
- ຈຳນວນພະນັກງານທີ່ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດໃນການປະເມີນຜົນທະນາຄານ ຫລື ໃນຂົງເຂດວິຊາການອື່ນໆ ບໍ່ພຽງພໍ.
- ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງດ້ານວິທະຍາສາດບໍ່ພຽງພໍ

ສິ່ງທ້າທາຍອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນ ຫຼັກການຂອງການ ປະເມີນຜົນທະນາຄານດ້ານສິ່ງແວດ ລ້ອມມີລັກສະນະ ກວ້າງຂວາງເກີນໄປ ອັນນັບມື້ນັບລວມເອົາການປະເມີນ ຜົນທາງສັງຄົມ ກໍຄືການການປະເມີນຜົນທະນາຄານແບບສະ ສົມ ແລະ ຜົນທະນາຄານລວມຂອງພາກພື້ນເຂົ້າ ໃນການຕັດສິນໃຈດ້ານ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ນອກນັ້ນ, ການພັດທະນາຂະບວນການປະເມີນຜົນທະນາຄານ ສິ່ງແວດລ້ອມສຳລັບ ກຳປູເຈັຍ ຍັງສາມາດມີໂອກາດ ແທ້ຈິງ ສຳລັບການດຶງດູດເອົາປະຊາຊົນຊົນ ເຂົ້າມາມີ ສ່ວນຮ່ວມໃນການຕັດສິນໃຈຂອງລັດຖະບານ.

ກຳປູເຈັຍໄດ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ດີໃນການບັນລຸຕາມເປົ້າ ໝາຍຂອງການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມ. ລັດຖະບານ, ພາຍໃຕ້ການຊ່ວຍເຫລືອທາງ ດ້ານການເງິນ ແລະ ທາງດ້ານວິຊາການຂອງ ທະນາຄານໂລກ, ໄດ້ ພັດທະນາແຜນການປະຕິບັດງານ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນລະດັບຊາດ ເພື່ອເປັນທິດທາງໃນການສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິ ບັດຍຸດທະສາດການ ປົກປັກຮັກສາ ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງປະເທດ. ໜຶ່ງໃນບັນດາວັດຖຸ ປະສິງ ຂັ້ນຕົ້ນຂອງ ແຜນການປະຕິບັດງານດ້ານ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນການລວມເອົາການພິຈາລະນາບັນ ຫາສິ່ງແວດລ້ອມເຂົ້າໃນການ ຕັດສິນໃຈທາງດ້ານການພັດທະນາ ແລະ ທາງ

ດ້ານເສດຖະ ກິດຂອງກຳປູເຈັຍ. ແຜນການປະຕິບັດງານດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມລະດັບຊາດ, ຄວບຄູ່ກັບລະບຽບການກ່ຽວກັບການປະເມີນ ຜົນທະ ນາຄານສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ, ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ ເກີດມີການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຂອງກຳປູ ເຈັຍ ແບບຍືນຍົງ ແລະ ຍາວນານໄດ້. ໂດຍສະເພາະ, ແຜນການປະຕິບັດງານດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມລະດັບຊາດ ອັນນີ້ ໄດ້ສຸມໃສ່ 6 ເນື້ອໃນໃຫຍ່ໆດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ການຊົມໃຊ້ແບບອະເນກປະສົງ ແລະການຄຸ້ມ ຄອງລະບົບນິເວດວິທະຍາ ຂອງທະເລສາຍ ຕົງເລສາຍ.
2. ການຊຸດຄົ້ນໄມ້ເພື່ອການຄ້າ
3. ການຄຸ້ມຄອງສິ່ງເສດເຫຼືອ ໃນໂຮງງານອຸດສາ ຫະກຳ ແລະ ໃນຕົວເມືອງ
4. ການພັດທະນາດ້ານພະລັງງານ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມ
5. ການຄຸ້ມຄອງພື້ນທີ່ອະນຸລັກ
6. ການຄຸ້ມຄອງເຂດເສດຖະກິດລ້ວນໆ.

ສປປ ລາວ

ໃນປະຈຸບັນ, ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວຍັງບໍ່ທັນມີລະບຽບ ການສະເພາະ ກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນທະນາຄານ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງຊາດ ໄດ້ ກຳ ນົດພື້ນຖານສຳລັບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກໆການຈັດຕັ້ງ ແລະ ພົນລະເມືອງທຸກ ຄົນປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ລວມທັງດິນ, ປ່າໄມ້, ສັດປ່າ, ແຫລ່ງນ້ຳ ແລະ ອາກາດ. ໂດຍປະຕິບັດຕາມຂໍ້ ບັນຍັດຂອງລັດຖະທຳມູນ, ລັດຖະບານໄດ້ ຜ່ານແຜນການ ປະຕິບັດງານດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ລະດັບຊາດ ອອກມາບັງຄັບໃຊ້ໃນ ປີ 1993 ແລະ ໄດ້ຖືກທົບທວນຄືນໃນປີ 1995, ແຜນການປະຕິບັດງານ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມສະບັບນີ້ ໄດ້ກາຍເປັນເອກະສານຕາ ໜ່າງວຽກງານທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ທີ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ ແກ່ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນທີ່ດີ ທີ່ສຸມໃສ່ ຊັບພະຍາກອນຫຼັກ ເຊັ່ນ ປ່າໄມ້, ດິນ, ນ້ຳ, ຊີວະນາໆພັນ ແລະ ການປະມົງ.

ຈົດສຳນຶກກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງ ແວດລ້ອມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນ ທຳມະຊາດ ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້ເລັ່ງທວງໃຫ້ມີການຮ່າງກົດໝາຍປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃນ ສປປ ລາວ. ຮ່າງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ໄດ້ບັນຈຸເອົາຂັ້ນຍັດສຳຫຼັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ອັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ສະເໜີໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ດຳເນີນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ອີງຕາມບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈ (MOU) ທີ່ເຊັນກັນລະຫວ່າງ ຜູ້ສະເໜີໂຄງການ ແລະລັດຖະບານ. ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແບບບໍ່ ເປັນທາງການນີ້ ລວມມີ:

- ຜູ້ລົງທຶນຈະຕ້ອງສະເໜີແຜນພັດທະນາ ໃຫ້ແກ່ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງການ ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ, ເຊິ່ງແມ່ນ ພາກສ່ວນນຶ່ງ ຂອງຄະນະກຳມະການແຜນການ ແລະ ການຮ່ວມມື.
- ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຕ່າງປະເທດຮ່ວມກັບ ໜ່ວຍງານສະເພາະກິດທີ່ມີຕົວແທນຈາກກະຊວງຕ່າງໆກະກຽມ ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈ ເພື່ອເຈລະຈາກັບ ຜູ້ສະເໜີໂຄງການ (ເຈົ້າຂອງໂຄງການ). ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າ ໃຈນີ້ມີເນື້ອໃນກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.
- ຫຼັງຈາກໄດ້ເຊັນ ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ຜູ້ສະເໜີໂຄງການ ຕ້ອງໄດ້ນຳສະເໜີບົດລາຍງານການ ສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ຂອງໂຄງການ ອັນລວມເອົາການສຶກສາການຄຸ້ມຄອງສິ່ງແວດລ້ອມຂັ້ນຕົ້ນ ຫຼື ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

- ເນື່ອງຈາກວ່າ ຍັງບໍ່ທັນມີມາຕະຖານລະດັບຊາດ, ບົດລາຍງານແມ່ນຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອີງໃສ່ມາຕະຖານ ສາກົນ.
- ອົງການວິທະຍາສາດ, ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ (STEA) ຈະທົບທວນຄືນບົດລາຍງານດັ່ງ ກ່າວ ແລະ ແຜນການຄຸ້ມຄອງສິ່ງ ແວດລ້ອມຂອງ ໂຄງການ. STEA ສັງລວມເອົາ ຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງໜ່ວຍງານສະເພາະກິດ ເພື່ອກະກຽມຂໍ້ສະເໜີຂັ້ນສຸດທ້າຍໄປຫາລັດຖະບານ.
- ຕໍ່ໄປຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ຮັບຮອງເອົາ ຫລື ປະຕິເສດໂຄງການ ລົງທຶນທີ່ໄດ້ ສະເໜີໄປນັ້ນ. ຖ້າວ່າການສະເໜີໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາ ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວຈະອອກອະນຸມັດໂຄງການອີງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈ.

ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງ ສປປ ລາວ ທີ່ມີຢູ່ນີ້ ສາມາດຈະສ້າງໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະປັບປຸງໄດ້ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ລາຍການຂອງປະເທດໂຄງການທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດ ລ້ອມ ແບບເຕັມສ່ວນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາເຮັດໃຫ້ຂະບວນການທົບທວນຄືນການປະເມີນຜົນ ກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃຫ້ມີຄວາມຈະແຈ້ງ ແລະເຂັ້ມງວດຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ບາງເທື່ອອາດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງຕັ້ງແຜນງານຕິດຕາມກວດກາ ຄວາມສອດຄ່ອງ ເພື່ອໃຫ້ການອະນຸມັດໂຄງການແທດເໝາະກັບເງື່ອນ ໄຂທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ STEA, ກຳລັງພັດທະນາ ຂໍ້ແນະນຳສະເພາະສຳລັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຢ່າງເປັນທາງການ ໂດຍອີງຕາມຮ່າງກົດໝາຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ. ຂໍ້ແນະນຳເລົ່ານີ້ ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີບົດລາຍງານກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ສຳ ລັບໂຄງການໃຫ່ງໆທັງໝົດ ທີ່ມີຜົນຮ້າຍຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ ການພັດທະນາພະລັງງານໄຟຟ້າ ນຳ້ຕົກ. ນອກນັ້ນ, STEA ຍັງຫວັງຈະ ລວມເອົາບັນດາພາຫະນະທີ່ເປັນສິ່ງເອື້ອອຳນວຍແກ່ການມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ມີປະສິດທິ

ຜົນຂອງປະຊາຊົນເຂົ້າໃນຂໍ້ແນະນຳດັ່ງກ່າວນີ້ດ້ວຍ.

ບາງເທື່ອ, ຫນຶ່ງໃນບັນດາອຸປະສັກທີ່ສຳຄັນ ແລະ ມີຄວາມໝາຍກວ່າໝູ່ຕໍ່ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຂະບວນການປະເມີນຜົນ ກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ມີປະສິດ ທິຜົນ ໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນການຂາດແຄນ ບຸກຄະລາ ກອນທີ່ໄດ້ຜ່ານ ການອົບຮົມມາແລ້ວ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງມີຄວາມຈຳ ເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການຄວາມ ສາມາດ ທາງດ້ານເຕັກນິກກ່ຽວກັບການ ປະເມີນ ຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ: ການກຳນົດ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທາງດ້ານນິເວດທິທະຍາ ແລະ ທາງ ດ້ານສັງຄົມ, ເພື່ອພັດທະນາຄວາມ ສາມາດ ທີ່ຈຳເປັນ ໃນກາ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບອັນບໍ່ດີ ແລະເພີ່ມ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ດີຂອງໂຄງການ. ໃນໄລຍະ ຍາວນານ, STEA ອາດຈະຮຽກຮ້ອງຫາບຸກຄົນທີ່ມີປະສົບການໃນ ການປະເມີນຜົນສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງ ແຈ້ງທີ່ຈຳເປັນກ່ຽວກັບການພັດທະນາໃນ ສປປ ລາວ.

ປະເທດໄທ

ປະເທດໄທເປັນປະເທດທຳອິດໃນອາຊີຕາເວັນ ອອກສ່ຽງໃຕ້ ທີ່ໄດ້ພັດທະນາ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂະ ບວນການ ປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນລະ ດັບຊາດ. ຂະບວນການທົບທວນຄືນ ດ້ານສິ່ງແວດ ລ້ອມຂອງພວກ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຖືກຮັບຮອງຂຶ້ນ ຕົ້ນໃນປີ 1981. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ, ຂະບວນການກ່ຽວກັບ ການ ປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້ ຮັບການປັບປຸງ ໃນຫຼາຍຄັ້ງຫຼາຍຫົນ. ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຂອງໄທໃນປະຈຸບັນ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະ ຕິບັດພາຍໃຕ້ ການປັບປຸງ ແລະ ການ ສະຫງວນໄວ້ ຂອງກົດໝາຍກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບດ້ານສິ່ງ ແວດລ້ອມ ລະດັບຊາດໃນ ປີ 1992. ໃນກົດໝາຍດັ່ງກ່າວນີ້, ບັນ ດາໂຄງການຕ້ອງໄດ້ຖືກກັນກອງ ຢ່າງລະອຽດ ໂດຍອີງ ຕາມຂະໜາດແລະປະເພດ ຂອງໂຄງການ, ຫລື ໂດຍ ອີງຕາມທາດແທ້ອີງການຂອງລັດຖະບານໃດໜຶ່ງ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ຮ້ອງຂໍການອະນຸມັດໂຄງ ການ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການສຳລັບການປະເມີນ ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງໂຄງການ ພັດທະນາ

ແລະ ບັນດາກິດຈະກຳຂອງການພັດທະນາ ໄດ້ກຳນົດ ລະອຽດໃນພາກທີ 2, ພາກທີ 4 ຂອງກົດໝາຍກ່ຽວກັບ ຄຸນນະພາບ ສິ່ງແວດລ້ອມ ລະດັບຊາດ. ໃນນີ້, ກະຊວງ ວິທະຍາສາດ, ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມ (MOSTE) ເປັນຜູ້ກັນກອງບັນດາ ໂຄງການທີ່ ໄດ້ສະເໜີ ຂຶ້ນມາ ໂດຍອີງ ຕາມຂະໜາດ ແລະ ປະເພດຂອງ ກິດຈະກຳ. ປະຈຸບັນນີ້ ມີ 29 ປະເພດ ຂອງ ໂຄງການ ທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີບົດລາຍງານ ການປະເມີນຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ລວມທັງ ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນ ແລະ ອ່າງເກັບນ້ຳ, ການສ້າງຊົນ ລະປະທານ, ສະໜາມບິນພານິດ, ໂຮງແຮມ ຫລື ເຮືອນຮັບແຂກ, ລະບົບ ທາງຫຼວງ ແລະ ທາງດ່ວນ, ບໍ່ແຮ່ ແລະ ໂຄງການ ດ້ານອຸດສະຫະກຳ. ຖ້າວ່າ ໂຄງການຮຽກ ຮ້ອງຖືກການ ປະເມີນຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດ ລ້ອມ, ຜູ້ຈະເໜີໂຄງການເປັນຜູ້ຮັບຜິດ ຊອບຈ້າງທີ່ບຶກສາທີ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນ (ເຊັ່ນ ຖືກ ຮັບຮູ້ໂດຍຫ້ອງການແຜນການ ແລະນະໂຍບາຍ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ) ເພື່ອກະກຽມບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວ. ໃນຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດ ລ້ອມ ຂອງປະເທດໄທ ມີຄວາມແຕກຕ່າງອັນສຳຄັນຢູ່ສອງຢ່າງ ໃນການກຳນົດຫຼັກການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດ ລ້ອມມານຳໃຊ້ ຄື: ໂຄງການຂອງພາກສ່ວນເອກະຊົນ ແລະ ໂຄງການຂອງລັດຖະບານ.

ໂຄງການຂອງເອກະຊົນ ແມ່ນໂຄງການ ທີ່ດຳເນີນການ ທັງໝົດໂດຍບໍລິສັດເອກະຊົນ ຫລືສ່ວນ ບຸກຄົນ ຫລື ໂດຍອີງການ ຂອງລັດຖະບານ ຫລື ບໍລິສັດ ລັດວິສະ ຫະກິດ (ບາງຄັ້ງຮ່ວມກັບບໍລິສັດເອກະຊົນ) ເຊິ່ງບໍ່ ຮຽກຮ້ອງການຮັບຮອງ ຂອງ ຫ້ອງວ່າການ. ຜູ້ສະເໜີ ໂຄງການ (ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງໂຄງການ) ຕ້ອງຍື່ນບົດລາຍ ງານໃຫ້ພະແນກປະເມີນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງ ແວດ ລ້ອມ ຂອງຫ້ອງການແຜນການ ແລະ ນະໂຍບາຍດ້ານ ສິ່ງແວດລ້ອມ. ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງ ແວດລ້ອມອາດຈະສ້າງຂຶ້ນໃນຮູບແບບ ຂອງ ການກວດກາ ສິ່ງແວດລ້ອມຂຶ້ນຕົ້ນ. ພະແນກປະ ເມີນ ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງ ແວດລ້ອມ ກວດກາບົດລາຍງານ ເພື່ອກຳນົດຄວາມພໍພຽງຂອງມັນ. ຖ້າວ່າບົດ ລາຍ ງານເປັນທີ່ຍອມຮັບໄດ້ ແລ້ວ ຈິ່ງເລີ່ມ ຂະບວນການ ທົບທວນຄືນ. ຄະນະກຳ ມະການຂອງກຸ່ມນັກຊ່ຽວຊານ ດ້ານການທົບທວນຄືນ, ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍບຸກຄົນ

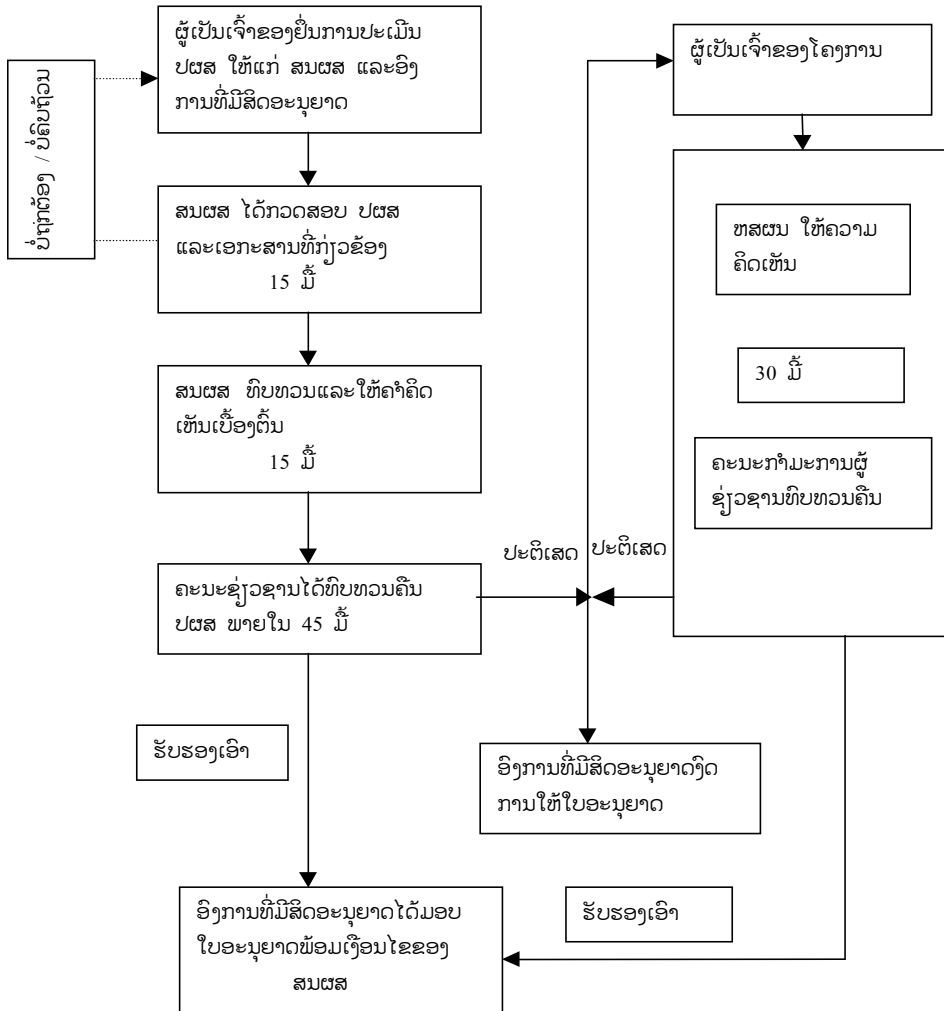
ທີ່ມີຄຸນວຸດທິ ທາງດ້ານເຕັກນິກວິຊາການ ດ້ານຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງເຮັດການຕັດສິນໃຈຂັ້ນສູດທ້າຍ.

ຄະນະກຳມະການອາດຈະຮັບຮອງ ເອົາຫລືປະຕິເສດບົດລາຍງານ ຫລື ອາດ ຮຽກຮ້ອງເອົາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ຫລືໃຫ້ທົບທວນ ຄືນໃໝ່. ຖ້າວ່າບົດລາຍງານຫາກຖືກ ຮັບຮອງເອົາແລ້ວ, ອົງການທີ່ໃຫ້ອະນຸຍາດຈະອະນຸມັດໂຄງ ການພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂ ຕ່າງໆຂອງມາດຕະການບັນເທົາ ແລະ ແຜນງານການກວດກາຕິດຕາມ. ດັ່ງຮູບ ທີ 1 ໄດ້ອະທິບາຍລະອຽດຂອງຂັ້ນຕອນ ແລະ ຕາຕະລາງ ເວລາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການທົບທວນຄືນບົດລາຍ ງານ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຂອງພາກ ເອກະຊົນ. ບັນດາໂຄງການ ຫລື ກິດຈະກຳຂອງລັດຖະ ບານ ແມ່ນໂຄງການຫຼືກິດຈະກຳທີ່ດຳເນີນການໂດຍ ລັດຖະບານ ຫລື ບໍລິສັດລັດວິສະຫະກິດ (ບາງຄັ້ງເຮັດ ຮ່ວມກັນກັບພາກເອກະຊົນ) ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການ ຮັບຮອງຈາກຫ້ອງວ່າການ. ຜູ້ຮັບຜິດຊອບ ອົງການ ຂອງລັດຖະບານທີ່ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໂຄງການ ຕ້ອງ ກະກຽມບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນ ກະທົບ ດ້ານສິ່ງ ແວດລ້ອມ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການ ສຶກສາຄວາມ ເປັນໄປໄດ້ລວມກ່ອນການພັດທະນາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈຶ່ງ ສິ່ງ ບົດລາຍດັ່ງກ່າວເຖິງພະແນກການປະເມີນຜົນ ກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຂອງຫ້ອງການແຜນການ ແລະ ນະໂຍບາຍ ດ້ານ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສິ່ງຕໍ່ໄປຍັງ ຄະນະກຳມະການ ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານການທົບທວນຄືນ ເພື່ອມີຄຳເຫັນ. ຕໍ່ໄປ, ບົດລາຍງານ ຈະຖືກສົ່ງ ໄປ ຫາຄະນະກຳມະ ການສິ່ງແວດລ້ອມແຫ່ງຊາດ ເພື່ອທົບ ທວນຄືນ ແລະ ມີຄຳເຫັນ ກ່ອນຈະຍື່ນໄປຫາ ຫ້ອງ ວ່າການ. ຫ້ອງວ່າການອາດຮ້ອງຂໍໃຫ້ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ຫລືສະຖາບັນໃດໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມຊ່ຽວຊານທາງດ້ານການ ປະເມີນ ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມເພື່ອປະກອບຄຳ ເຫັນສຳຫຼັບການພິຈາລະນາ. ຮູບທີ 2 ໄດ້ອະທິບາຍ ລະອຽດກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ຂະບວນການ ປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ສຳລັບໂຄງການ ຂອງລັດຖະບານ. ແຕ່ຄວນຈຳໄວ້ວ່າ ໃນປະຈຸບັນນີ້ຍັງບໍ່ ທັນໄດ້ມີຂອບເຂດເວ ລາສຳລັບການທົບທວນບົດລາຍງານ ເທື່ອ.

ໃນຂະນະທີ່ກົດໝາຍກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບສິ່ງ ແວດລ້ອມ ລະດັບຊາດຂອງໄທເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນແລະ ຮັດກຸມ ໃນບັນດາ ກົດໝາຍກ່ຽວກັບ ສິ່ງແວດລ້ອມໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ. ບາງຈຸດອ່ອນທີ່ອາດ ຈະມີໃນຂົງ ເຂດຂອງ ການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ຫຼັກການຂອງການ ປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ກໍສາມາດຈະກຳ ນິດອອກມາໄດ້ດັ່ງນີ້: ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວຈະສຸມໃສ່ ແຕ່ການຄວບຄຸມມົນລະພິດ, ແຕ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ ຫນ້ອຍແກ່ການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ. ສິ່ງນີ້ມີຄວາມສຳຄັນເປັນ ໜຶ່ງເພາະວ່າການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະ ຍາກອນມີແນວໂນ້ມຈະມີການກຳນົດຢູ່ໃນລະ ບຽບການຂອງຫຼາຍຂະແໜງການ, ແຕ່ການຄວບຄຸມມົນລະພິດ ຕົກເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໂດຍກົງຂອງກົມຄວບຄຸມ ມົນລະພິດຂອງ MOSTE. ດັ່ງນັ້ນ, ບັນຫາສິ່ງ ຫ້າທາຍ ອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ຂອງ ປະເທດໄທ ແມ່ນການປະສານ ສົມທົບກັນລະຫວ່າງຂະ ແໜງການຕ່າງໆຂອງລັດຢູ່ພາຍໃຕ້ ບັນຍັດຂອງກົດ ໝາຍ.

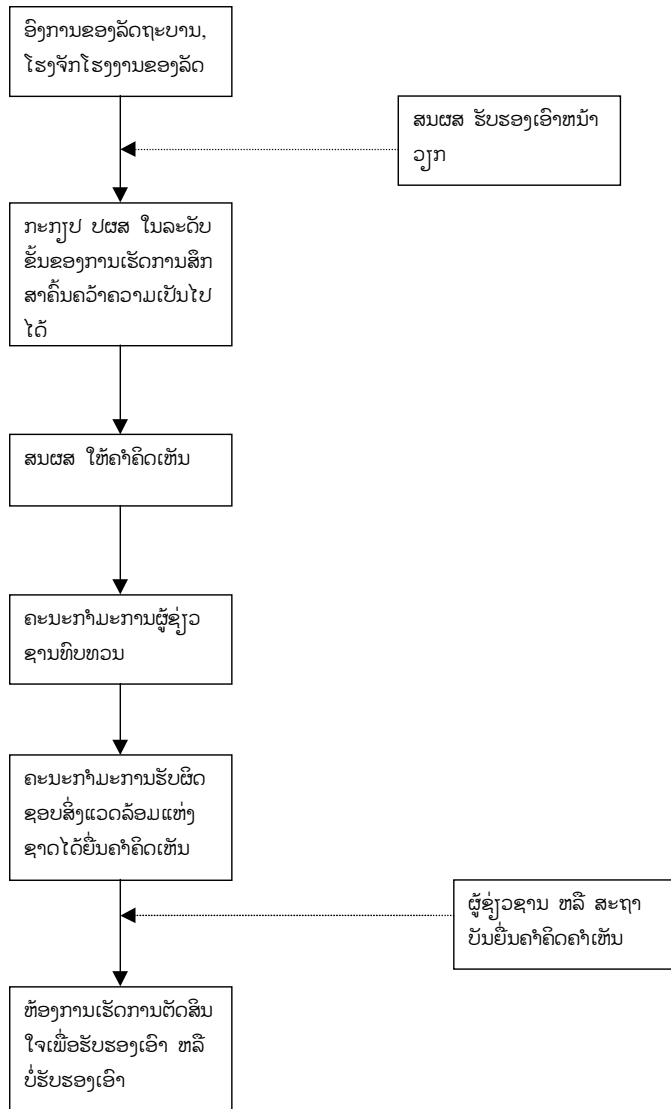

ຮູບທີ່ 1 ຂະບວນການກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ປະເທດໄທສຳຫລັບ ໂຄງການທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຮຽກຮ້ອງເອົາການຮັບຮອງຂອງທ້ອງຖານ

ຫມາຍເຫດ:
 ສນຜສ: ສຳນັກງານນະໂຍບາຍ ແລະ ວາງແຜນສິ່ງແວດລ້ອມ
 ປຜສ: ການປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ

ຮູບທີ 2: ຫຼັກການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໃນປະເທດໄທ ສຳຫຼັບໂຄງການທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຮອງເອົາ ຈາກຫ້ອງວ່າການ

ຫມາຍເຫດ:

ສນຜສ: ສຳນັກງານນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນສິ່ງແວດລ້ອມ

ປຜສ: ການປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ

ເມື່ອມາໄປໃນອະນາຄົດແລ້ວເຫັນວ່າ ລະບຽບການກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຂອງປະເທດ ອາດຈະຖືກປັບປຸງເຮັດໃຫ້ມີຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ບັນດາມາດຕະຖານກ່ຽວກັບການປ່ອຍມົນລະພິດ ແລະ ນໍ້າເສັ້ນເພີ່ມເຕີມ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງອາດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຄວາມຈຳເປັນໃນການເປີດຊ່ອງທາງໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ແມ່ນລັດ

ຫວຽດນາມ

ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃນຫວຽດນາມກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນຕົກຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງ ອົງການ ສິ່ງແວດລ້ອມແຫ່ງຊາດ, ທີ່ຂຶ້ນກັບກະຊວງວິທະຍາສາດ, ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ (MOSTE).

ຕາຕະລາງ 1: ຂໍ້ກຳນົດກົດລະບຽບທີ່ຄວບຄຸມການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມ

ຫົວຂໍ້	ລາຍລະອຽດ
<p>ລະບຽບການແລະການຈັດຕັ້ງຂອງສະພາປະເມີນຜົນ ກ່ຽວກັບບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະການອອກອະນຸມັດກ່ຽວກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ສະບັບ ເລກທີ 1807/QD-MTg, 1994</p>	<p>ກຳນົດການສ້າງຕັ້ງສະພາທົບທວນແລະປະເມີນຜົນ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ກຳນົດສ່ວນປະກອບແລະໜ້າທີ່ຂອງສະພາໃນການຕັດສິນບັນຫາ</p>
<p>ຂໍ້ແນະນຳສຳຫຼັບໃຫ້ທິດນຳແກ່ການປະເມີນສິ່ງແວດລ້ອມ ແກ່ຫົວໜ່ວຍຜູ້ດຳເນີນການ ເລກທີ 1420/ QD-MTg, 1994</p>	<p>ບັນຈຸເອົາບັນດາຂໍ້ແນະນຳສຳຫຼັບບັນດາໂຮງງານ ແລະບໍລິສັດ (ອ້າງເຖິງຫົວໜ່ວຍຜູ້ດຳເນີນການ) ເພື່ອຍື່ນບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ອຳນາດການປົກຄອງແຂວງ</p>
<p>ດຳລັດວ່າດ້ວຍ ການໃຫ້ທິດນຳກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ເລກທີ 175/CP, 1994</p>	<p>ບົດແນບທ້າຍທີ 1.1: ບັນຈຸເອົາ ເນື້ອໃນຂອງບົດລາຍງານສຳຫຼັບການສຶກສາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂັ້ນຕົ້ນ ບົດແນບທ້າຍທີ 1.2: ບັນຈຸເອົາເນື້ອໃນລະອຽດຂອງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ</p>
<p>ການສ້າງແລະການກວດກາບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນດ້ານຂອງໂຄງການລົງທຶນ ໂດຍກົງຈາກຕ່າງປະເທດ, ຈົດໝາຍວຽນ ເລກທີ 715/ QD-MTg, 1995</p>	<p>ບົດແນບທ້າຍທີ 1.3: ບັນຈຸເອົາເນື້ອໃນຂອງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສຳຫຼັບຫົວໜ່ວຍຜູ້ດຳເນີນການ ກຳນົດຂໍ້ແນະນຳສຳຫຼັບນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ກ່ຽວກັບປະເພດໂຄງການ ແລະບົດສະເໜີໂຄງການ ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດ ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ລວມທັງຮູບແບບການສ້າງບົດລາຍງານ ແລະ ຫຼັກການຍື່ນບົດລາຍງານ.</p>
<p>ທິດນຳສຳຫຼັບການສ້າງແລະການກວດກາບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ສຳຫຼັບໂຄງການລົງທຶນ. ຂໍ້ແນະນຳເລກທີ 490/1998/TT-B.IHCNMT</p>	<p>ບັນຈຸເອົາຄວາມຮຽກຮ້ອງອັນໃຫຍ່ຫຼວງສຳຫຼັບຮູບແບບແລະເນື້ອໃນຂອງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ກຳລິ ຫຼັກການລະອຽດສຳຫຼັບການຍື່ນ ແລະການກວດກາບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວ</p>

ຖະບານ (NGOs) ເຂົ້າ ຮ່ວມໃນຂະບວນການການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງປະເທດໄທ ອີກດ້ວຍ. ລັດຖະບານ ໄທ ເຫັນໄດ້ເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງໄດ້ສ້າງລະບຽບການໃຫ້ມີຄວາມລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມສະເພາະດ້ານ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງ ເພື່ອຊ່ວຍປະເທດ ໃຫ້ບັນລຸການຄຸ້ມຄອງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້ແບບຍືນຍົງ.

ກົດ ໝາຍກ່ຽວກັບການ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມຂອງຫວຽດນາມປີ 1994 ເປັນຕາໜ່າງວຽກງານທາງດ້ານນະໂຍບາຍສິ່ງແວດລ້ອມ ອັນສຳຄັນຕົ້ນຕໍຂອງປະເທດ, ໂດຍສະເພາະ ມາດຕາ 18 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ບັນ ຍັດການປະ ເມີນຜົນ ກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ນອກຈາກນີ້, ຫວຽດນາມ ຍັງໄດ້ອອກລະບຽບການເພື່ອເອື້ອອຳນວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມອີກຫຼາຍຢ່າງ ດັ່ງທີ່ໄດ້

ສັງລວມໄວ້ໃນຕາຕະລາງທີ 1.

ກົດໝາຍກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ລ້ອມ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການ ວິໃຈ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ຄາດຄະເນ ບັນດາຜົນທະນາທິບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງບັນ ດາໂຄງການແລະແຜນການພັດທະນາສັງຄົມ, ກໍລິບົດ ສະເໜີຂໍ້ແກ້ໄຂທີ່ເໝາະສົມໃນການປົກປັກຮັກ ສາສິ່ງແວດລ້ອມ. ຖ້າວ່າມີອຳນາດໃນການບັງຄັບໃຊ້ກົດ ໝາຍຢ່າງພຽງພໍ ຈະເຮັດໃຫ້ກົດໝາຍກ່ຽວກັບການປົກ ປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມມີຜົນສັກສິດສູງ. ໃນນີ້ ມີຄວາມ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນທະນາ ທິບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແບບເຕັມສ່ວນສຳຫຼັບທັງໂຄງການທີ່ສະ ເໜີໃໝ່ ແລະໂຄງການທີ່ກຳລັງດຳເນີນການ ທີ່ຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ມີການກັ່ນກອງ. ໂດຍອີງໃສ່ຜົນການຄົ້ນຄວ້າບົດລາຍ ງານການປະເມີນຜົນທະນາທິບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຜູ້ສະເໜີ ໂຄງການໃໝ່ ແລະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງໂຄງການສິ່ງອຳ ນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆທີ່ກຳລັງມີການດຳເນີນການຢູ່ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການປ້ອງກັນ ແລະຫຼຸດຜ່ອນຜົນທະນາທິບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ໃນບັນດາເອກະສານແນະນຳສຳຫຼັບແນະນຳກ່ຽວ ກັບການປະເມີນຜົນທະນາທິບດ້ານສິ່ງ ແວດລ້ອມໃຫ້ແກ່ ໜ່ວຍງານດຳເນີນການ ໄດ້ກຳນົດລະອຽດກ່ຽວກັບ ປະ ເພດຂອງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງໄດ້ສ້າງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນທະນາທິບຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມ ແລະ ລະດັບຂອງການທົບທວນທີ່ຈຳເປັນ. ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຂໍ້ແນະນຳ ໄດ້ຮັບຮູ້ຫົວໜ່ວຍປະຕິ ບັດການ 4 ປະເພດ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ບັນດາຫົວໜ່ວຍທີ່ບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ ການທົບທວນ ຜົນທະນາທິບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມໃດໆທັງສິ້ນໄດ້ແກ່: ໂຮງຮຽນ, ທະນາຄານ, ສູນສິ່ງຂ່າວ ແລະຮ້ານ ຂາຍປຶ້ມ ຫລື ອຸປະກອນຂີດຂຽນ.
2. ບັນດາຫົວໜ່ວຍທີ່ຮຽກວ່າ“ຂະໜາດນ້ອຍ” ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການທົບທວນສິ່ງແວດລ້ອມຂັ້ນ ຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ບັນດາຜົນຂອງການທົບທວນ ຄືນນີ້ຈະຖືກນຳໃຊ້ ເພື່ອກຳນົດປະເພດ ແລະ ລະ ດັບມາດຕະການກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກ ສາສິ່ງແວດລ້ອມ. ບັນດາຫົວໜ່ວຍປະຕິບັດ ການໃນປະເພດ

ນີ້ຈະລວມເອົາໂຮງຈັກໂຮງງານຂະໜາດນ້ອຍທີ່ຢູ່ພ າຍໃຕ້ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ຮ້ານຂາຍຢາຂ້າແມງໄມ້ ແລະ ສານເຄມີອື່ນໆ, ໂຮງຂ້າສັດ ສຳລັບສະໜອງອາຫານໃນລະດັບ ທ້ອງຖິ່ນ, ສະຖານີລົດເມ ແລະ ໂຮງໝໍລະດັບ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ທ່າເຮືອ, ສະໜາມບິນລະຫວ່າງ ແຂວງ.

3. ບັນດາຫົວໜ່ວຍປະຕິບັດການ ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫ່ຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການທົບທວນ ສິ່ງແວດລ້ອມລະອຽດກວ່າ. ຜູ້ຕິບັດການກິດຈະ ການເຫຼົ່ານີ້ ຕ້ອງໄດ້ຍື່ນບົດລາຍງານການປະເມີນ ຜົນທະນາທິບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມອັນລະອຽດ ໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງລະດັບທ້ອງຖິ່ນຫລືລະດັບ ຊາດທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງຕາມເໝາະສົມ. ປະເພດໂຄງ ການທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍື່ນບົດລາຍງານ ການປະເມີນຜົນທະນາທິບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມລະອຽດ ເຖິງ MOSTE ລວມມີ:

- ໂຮງງານນ້ຳສີ ແລະ ໂຮງງານ ຜະລິດຢາງ (ທຸກປະເພດ)
- ໂຮງງານຜະລິດປຸຍ (ທີ່ຜະລິດຫຼາຍກວ່າ 1,000 ໂຕນຕໍ່ປີ)
- ໂຮງງານຊີມັງ (ທີ່ຜະລິດຫຼາຍກວ່າ 40,000 ໂຕນຕໍ່ປີ)
- ການດຳເນີນການຜະລິດກ່ຽວກັບສັດນ້ຳ (ທີ່ຜະລິດຫຼາຍກວ່າ 100,000 ໂຕນຕໍ່ປີ)
- ໂຮງງານກຳມັນຕະພາບຮັງສີ (ທຸກປະເພດ)
- ໂຮງງານຟອກໜັງ (ທີ່ຜະລິດເກີນ 1,000 ໂຕນຕໍ່ປີ)
- ບໍລິສັດບໍ່ແຮ່ (ບໍ່ແຮ່ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່)
- ບໍລິສັດຊຸດຄົ້ນນ້ຳມັນ ແລະກັນນ້ຳມັນ (ທຸກປະເພດ)
- ໂຮງງານຜະລິດວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ (ຂະໜາດ ກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່)

4. ບັນດາຫົວໜ່ວຍທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ກ່ອນເດືອນມັງກອນ, 1994, ແຕ່ບໍ່ທັນໄດ້ລົງມືປະຕິບັດ ຈະຕ້ອງໄດ້ ຍື່ນບົດລາຍງານການປະເມີນ ຜົນທະນາທິບດ້ານສ...ງແວດລ້ອມ,ຖ້າວ່າຕົກຢູ່ໃນ

ໂຄງການປະເພດ, ງຕໍ່ໄປນີ້: ແຜນ
ແມ່ບົດການພັດທະນາລະດັບພາກພື້ນ, ໂຄງການລິ
ງທິນຂອງຕ່າງປະເທດ ຫລືໂຄງການດ້ານວິທະ
ຍາສາດ, ດ້ານເສດຖະກິດ, ດ້ານການແພດ,
ດ້ານການປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ
ດ້ານປ້ອງກັນຊາດ.

ດຳລັດວ່າດ້ວຍການແນະນຳ ສຳຫລັບການຈັດຕັ້ງ
ປະຕິບັດກົດໝາຍກ່ຽວກັບການປົກ ປັກຮັກສາສິ່ງ
ແວດລ້ອມ ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບ ການ
ກຳນົດຂອງຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງ ແວດລ້ອມ. ນອກນັ້ນຍັງ
ໄດ້ລວມເອົາບັນດາເງື່ອນໄຂ ສຳຫລັບຄວາມພຽງພໍ
ທາງດ້ານວິຊາການຂອງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະ
ທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ອັນອີງໃສ່ ການກຳ ນົດຜົນ
ກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ອີກດ້ວຍ. ທ້າຍສຸດນີ້
ດຳລັດຍັງສະໜອງຂໍ້ແນະນຳອັນສຳຄັນກ່ຽວກັບ
ອົງປະກອບທີ່ຈຳເປັນຂອງບົດລາຍງານ ການປະເມີນ
ຜົນກະທົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ອັນລະອຽດ. ບັນດາ
ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງ ແວດລ້ອມທາງດ້ານ ກາຍຍະພາບ
(ເຊັ່ນ: ຄຸນນະພາບນ້ຳ, ຄຸນນະພາບອາກາດ),
ຊັບພະຍາກອນ ທຳມະຊາດ (ລະບົບນິເວດວິທະຍາ
ທາງນ້ຳ ແລະ ທາງບົກ) ແລະ ສະພາບເງື່ອນໄຂດ້ານ
ສັງຄົມ (ເສດຖະກິດລະດັບທ້ອງຖິ່ນ ແລະສະພາບເງື່ອນ
ໄຂທາງດ້ານວັດທະ ນະທຳ) ຈະຕ້ອງໄດ້ສະເໜີ
ອອກມາໃຫ້ແຈ້ງສຳລັບແຕ່ລະດ້ານຂອງການດຳເນີນໂຄງ
ການ.

ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ຈະແຈ້ງອັນໜຶ່ງຂອງລະບຽບການກ່ຽວກັບການ
ປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງຫວຽດນາມ
ແມ່ນການທົບທວນບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນ
ກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ອະນຸມັດ
ໂຄງການໄປແລ້ວເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ທີ່ຕັ້ງ ແລະຂະໜາດ
ຂອງໂຄງການໄດ້ຖືກກຳ ນົດໄວ້ກ່ອນແລ້ວ ກ່ອນຈະມີ
ການທົບທວນບົດລາຍ ງານການປະເມີນຜົນກະທົບ
ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ອັນເຮັດໃຫ້ຫຼັກການຂອງການປະເມີນ
ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບສະເພາະ
ແຕ່ການຕີລາຄາມາດຕະການບັນເທົາຜົນກະທົບ ແລະ
ເຕັກໂນໂລຊີການກຳຈັດມີນພາວະເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນ
ການຕັດສິນໃຈ ວ່າຈະຮັບຮອງເອົາໂຄງການ ຫຼືວ່າຍ້າຍ

ໄປຕັ້ງໄວ້ສະຖານທີ່ອື່ນນັ້ນ ໄດ້ຖືກຕັດຂາດອອກຈາກຂະ
ບວນການຮັບຮອງເອົາໂຄງການຕັ້ງແຕ່ຫົວທີ່ແລ້ວ.

ສິ່ງທ້າທາຍອີກອັນໜຶ່ງໃນປະເທດຫວຽດນາມ ແມ່ນ
ໂຮງຈັກໂຮງງານອຸດສາຫະກຳຫຼາຍແຫ່ງທີ່ດຳເນີນການຢູ່
ໃນປະຈຸບັນ ຍັງນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີອັນເກົ່າແກ່ບໍ່ທັນສ
ມັຍ ອັນສ້າງຜົນກະທົບອັນຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.
ເຖິງວ່າຈະສາມາດອອກກົດໝາຍໃຫ້ຢຸດເຊົາໃນນຳໃຊ້ເຕັກ
ໂນໂລຊີອັນຫລ້າສະມັຍແລະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕິດຕັ້ງເຕັກໂນ
ໂລຊີທີ່ “ສະອາດກວ່າ” ປຸງແທນ ໄດ້ກໍຕາມ,
ແຕ່ວ່າການໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ພັດສູງເກີນ
ໄປ ເກີນກ່ວາທີ່ຈະແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ໄດ້. ແຕ່ຖ້າຈະສັ່ງປິດ
ໂຮງງານ ຈະຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາກ່ຽວກັບວຽກເຮັດງານ
ທຳໃຫ້ແກ່ພະນັກງານກຳມະກອນຈຳນວນມະຫາສານທີ່
ຈະຕ້ອງໄດ້ອອກຈາກງານ. ເພື່ອຂານຕອບຕໍ່ບັນຫາດັ່ງ
ກ່າວ ຫວຽດນາມໄດ້ສຸມໃສ່ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງ
ແວດລ້ອມຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານທີ່ດຳເນີນການຢູ່ໃນປະຈຸ
ບັນ ເພື່ອກຳນົດວ່າຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ດີ
ທີ່ສຸດ.

ບັນຫາອື່ນໆເປັນສິ່ງກົດຂວາງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການ
ປະເມີນ ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນປະເທດ
ຫວຽດນາມ, ເຊິ່ງເປັນສະມາຊິກຂອງປະເທດພາຄີ
ຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ, ແມ່ນ ການຂາດພະນັກງານ
ແລະປະສົບການທາງດ້ານວິຊາການໃນຂົງເຂດການປະ
ເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ນອກຈາກນີ້, ລະດັບ
ຂອງຄ່າປັບໄໝຍ້ອນການບໍ່ປະຕິບັດ ຕາມລະບຽບການ
ປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ນຳໃຊ້ຢູ່ປະຈຸບັນ
ແມ່ນຍັງຕ່ຳໂພດ. ບັນດາຄ່າປັບໄໝເລົ່ານີ້ສາມາດ ຈະ
ເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ສ້າງມີນ ພາວະ ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ
ຄ່າປັບໄໝເປັນພຽງມູນຄ່າໜ້ອຍດຽວ ຂອງທຸລະ
ກິດທີ່ເຮັດໄປ ແລະຈະບໍ່ເປັນສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ທີ່ແທ້ຈິງໃນ
ການການຕິດຕັ້ງແລະນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ ທີ່ສະ
ອາດກວ່າໃນໂຄງການຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ທ້າຍສຸດ, MOSTE ຄວນຈະພິຈາລະນາ ສ້າງຂໍ້ແນະນຳ
ກ່ຽວກັບການເຮັດການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ
ອັນລະອຽດສຳຫຼັບໂຄງການສະເພາະດ້ານໃດໜຶ່ງຂຶ້ນ
ເພາະວ່າບັນຫາສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະຜ່ານມາ
ແມ່ນຍ້ອນການຂາດ ຂໍ້ແນະນຳກ່ຽວກັບການດຳເນີນ

ການປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມສະເພາະດ້ານ ອັນລະອຽດ. ຂໍ້ແນະນຳກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງໂຄງການ ຫຼືຂອງໂຮງງານສະເພາະນີ້ ຄວນຈະສຸມໃສ່ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ມັກເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆໃນໂຄງການສະເພາະໃດໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ຕົວຢ່າງ: ຂໍ້ແນະນຳກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນ ກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມຂອງໂຮງງານຜະລິດເຈັ້ງຕ້ອງ ເວົ້າລະອຽດກ່ຽວກັບ ຜົນສະທ້ອນຕໍ່ແຫລ່ງທີ່ອາໄສ ຢູ່ຂອງສັດນ້ຳ ຫລືຕໍ່ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ ທີ່ມັກຈະເກີດຂຶ້ນຈາກນ້ຳເສັ້ງທີ່ປ່ອຍອອກຈາກໂຮງງານ ດັ່ງກ່າວ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຂໍ້ແນະນຳຄວນອະທິບາຍໃຫ້ເຫັນພາບ ລວມໆ ກ່ຽວກັບ ເຕັກໂນໂລຊີ ການບຳບັດ ນ້ຳເສັ້ງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການຄັດເລືອກເຕັກໂນໂລຊີໃນການຄວບຄຸມມົນພາວະ ເພື່ອບັນເທົາຜົນກະທົບທີ່ມັກເກີດຂຶ້ນກັບຄຸນນະພາບນ້ຳ.